

Arrest

nr. 89 200 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 5 januari 2012 een asielerzoek in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekt op 29 maart 2012, gelet op artikel 9, tweede lid van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk om de overname van verzoeker.

1.3. Op 22 juni 2012 willigen de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk het overnameverzoek in.

1.4. Op 10 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [M. J.]
geboren te [...], op (in) [...]
van nationaliteit te zijn : Pakistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk (1) toekomt, met toepassing van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 05/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde het staatsburgerschap van Pakistan te bezitten en geboren te zijn op [...].

Tijdens zijn eerste verhoor op onze diensten van 08/03/2012 verklaart betrokkene dat hij Pakistan heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België is gereisd. Hij verklaart dat hij ongeveer 8 maanden onderweg geweest is. Betrokkene verklaart dat hij geen paspoort of visum had. Zijn reis zou zijn geregeld via een smokkelaar. Betrokkene vroeg op 05/01/2012 asiel aan in België. Betrokkene reisde vervolgens verder naar Frankrijk waar hij werd aangehouden. Op 23/05/2012 werd betrokkene naar België teruggebracht op basis van art 4.5 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. De Belgische autoriteiten hadden de procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat nog niet afgerond.

Op 29/03/2012 werd immers een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de vingerafdrukken van betrokkene gecontroleerd en liet de Belgische autoriteiten op 22/06/2012 weten dat de betrokkene wordt overgenomen op basis van art 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Uit informatie verkregen van het Verenigd Koninkrijk blijkt dat betrokkene wel degelijk beschikte over een paspoort met visum afgeleverd door het Verenigd Koninkrijk geldig van 07/09/2010 tot 31/10/2011. Nadat betrokkene, tijdens een tweede verhoor op 10/07/2012, met deze gegevens geconfronteerd werd, geeft betrokkene toe dat hij drie maanden in het Verenigd Koninkrijk was. Hij verklaart dat hij er slechts drie maanden verbleef en in december 2010 naar Pakistan terugkeerde. Hij verklaart dat hij, na 17 maanden in Pakistan, het land terug heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België is gereisd. Betrokkene verklaart geen bewijzen te hebben van zijn terugkeer. Hij zou enkel een kopie van zijn paspoort hebben achtergelaten in Pakistan. Betrokkene vermeldt niet waar zijn origineel paspoort is. We merken op dat zijn visum op het moment van zijn verklaarde vertrek uit Pakistan bovendien nog geldig was. Het is enigszins merkwaardig te noemen dat betrokkene met een smokkelaar gereisd zou hebben indien hij nog over een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk zou beschikken. Er kan bovendien weinig geloof gehecht worden aan zijn verklaringen gelet op het feit dat hij deze informatie verzweeg tijdens zijn eerste interview en toen immers verklaarde steeds in Pakistan te hebben gewoond voor zijn vertrek naar België.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom hij zijn asielaanvraag precies in België wou indienen, stelt betrokkene enkel dat de smokkelaar hem gezegd heeft dat België een goed land is.. Betrokkene vermeldt geen redenen met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen overdracht naar het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen rechtvaardigen. Hij stelt enkel dat hij hier asiel vroeg en nog nooit in het Verenigd Koninkrijk asiel heeft gevraagd en liever niet terug wil.

De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen aangezien dit zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Het Verenigd Koninkrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de instanties in het Verenigd Koninkrijk. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan het Verenigd Koninkrijk risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kan geenszins aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zou blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

De autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. (2)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 16, 17, 18 en 19 van de verordening 343/2003/EG.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Op basis van de verordening 343/2003 werd geschonden, betreft de eiser duidelijk dat Belgische Staat de faculteit heeft om de vraag en niet de verplichting in te lichten. Immers laat de regeling 343/2003 van 18 februari 2003 altijd de wenselijkheid over aan de Lidstaten om zich over hun eigen bevoegdheden

vragen te stellen, zelfs wanneer een andere lidstaat uit hoofde van artikel 3.1 is aangewezen. (Verenigd Koninkrijk in casu)

Voorts kan in toepassing van artikel 3.1 van de verordening 343/2003 slechts overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van toepassing zijn.

Aldus zoals het artikel 3.2 verklaart:

[...]

Dit artikel is dus de uitzondering van het principe waar volgens “ Een staat verantwoordelijk voor een asielerzoek ” is (artikel 3.1 van de Verordening). Dit artikel toelaat dat vanaf het deponeren van een asielerzoek een andere staat tot de analyse van de grondslag van de vraag overgaat.

Nochtans, door deze discretionaire macht, schendt de Belgische Staat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden door de aangevochten beslissing. Bovendien laat de Belgische Staat weg om volledig op de omstandigheden van feit in wetschennis van 29 juli 1991 te antwoorden.

De vaststelling is meer overduidelijk ten aanzien van artikel 16 (overname en terugname) van de Verordening 343/2003. Aldus zoals het artikel 16 verklaart:

[...]

Echter de Belgische Staat betwist helemaal niet het feit dat de eiser reeds het onderwerp van maatregelen van uitwijzing naar Verenigd Koninkrijk is. Maar in deze veronderstelling laat de Verordening wel degelijk de mogelijkheid aan de Belgische Staat om van het asielerzoek te kunnen kennen. In onderhavige geval, heeft de Belgische Staat zich niet over deze mogelijkheid vragen gesteld en evenmin het overwogen.

België wilt in dit dossier een asielerzoek overmaken aan een andere lidstaat (Verenigd Koninkrijk), na de termijn van 6 maanden waarbinnen de overdracht volgens de Dublin-overeenkomst moet gebeuren.

Verzoeker heeft op 05.01.2012 asiel aangevraagd in België.

Verzoeker legt bij deze verzoekschrift een kopie van zijn paspoort voor, met als paspoortnummer AJ8678942 op naam van [M. J.], met als geboortedatum [...]. Zijn paspoort is geldig tot en met 26.07.2015. Verzoeker heeft zijn paspoort afgehaald op datum van 27.07.2010

Verzoeker geeft toe dat hij een andere geboortedatum als voornaam heeft gebruikt bij zijn asielrelaas in België.

België haalt aan dat ze niet bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, maar dat deze toekomt aan Verenigd Koninkrijk. De stempel in zijn paspoort bevestigt dat verzoeker 27.09.2010 in Heathrow luchthaven is aangekomen (pagina 6 van zijn paspoort) en dat hij op 08.10.2010 terug in Pakistan was.

Zijn visum voor de Verenigd Koninkrijk was geldig van 07.09.2010 tot en met 31.10.2011 (pagina 6 van zijn paspoort)

Verzoeker heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat hij slechts drie maanden in Verenigd Koninkrijk was en dat hij in december 2010 terugkeerde naar Pakistan. De stempel in zijn paspoort bevestigt zijn aankomst op 08.10.2010 in Peshawar Airport Pakistan (pagina 10 van zijn paspoort)

Verzoeker heeft er 17 maanden verbleven in Pakistan en is daarna via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België gereisd. Verzoeker verbleef dus sedert 8 oktober 2010 in Pakistan.

Dat verzoeker na zijn bezoek in Verenigd Koninkrijk in Pakistan verbleef tot zijn vertrek

Door de in de Dublin-Verordening vermelde termijnen niet te respecteren, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 16, 17, 18 en 19 van de Dublin-Verordening.”

3.2.1. Artikel 16 van de verordening 343/2004/EG bepaalt als volgt:

“1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

a) een asielzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 17 tot en met 19 bepaalde voorwaarden over te nemen;

b) het asielverzoek volledig te behandelen;

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

e) een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. Indien een lidstaat de asielzoeker een verblijfstitel verstrekt, gaan de in lid 1 genoemde verplichtingen over op deze lidstaat.

3. De in lid 1 genoemde verplichtingen komen te vervallen indien de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten ten minste drie maanden heeft verlaten, tenzij hij houder is van een geldige verblijfstitel die door de verantwoordelijke lidstaat is afgegeven.

4. De in lid 1, onder d) en e), genoemde verplichtingen komen eveneens te vervallen zodra de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, na de intrekking of de afwijzing van het verzoek de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd om ervoor te zorgen dat de onderdaan van een derde land zich begeeft naar zijn land van herkomst of naar een ander land waar hij legaal mag binnenkomen.”

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift kopieën van enkele bladzijden uit zijn paspoort. Hij stelt dat hierin stempels staan die zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat hij op 27 september 2010 in het Verenigd Koninkrijk is aangekomen en vervolgens op 8 oktober 2010 – verzoeker bedoelt hier naar alle waarschijnlijkheid 8 december 2010 – reeds is teruggekeerd naar Pakistan. Hij stelt dat zijn visum voor het Verenigd Koninkrijk geldig was van 7 september 2010 tot en met 31 oktober 2011. Hij wijst erop dat hij sinds zijn terugkeer naar Pakistan er 17 maanden heeft verbleven en vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België is gereisd.

Uit de stukken van het administratief dossier volgt dat verzoeker pas na confrontatie met het gegeven dat hij reeds in het bezit was van een studentenvisum van het Verenigd Koninkrijk geldig van 7 september 2010 tot 31 oktober 2011 stelde dat hij reeds in het Verenigd Koninkrijk had verbleven. Hij verklaarde slechts drie maanden in het Verenigd Koninkrijk te hebben verbleven en in december 2010, gelet op het overlijden van zijn vader, te zijn teruggekeerd naar Pakistan. Hij stelde hierna 17 maanden in Pakistan te hebben verbleven en vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België te zijn gereisd. Hij gaf aan ongeveer 7 maanden onderweg te zijn geweest. Gevraagd naar bewijzen dat hij het Schengengebied had verlaten, gaf verzoeker aan dat hij niet in het bezit was van zijn paspoort en dat hij enkel een kopie hiervan had in Pakistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker door middel van zijn verklaringen en de door hem thans voorgelegde kopieën van enkele bladzijden van zijn paspoort niet aannemelijk maakt dat hij voor een periode van ten minste drie maanden is teruggekeerd naar Pakistan, alvorens hij naar België reisde. Naast het gegeven dat verzoeker aanvankelijk niet meldde dat hij reeds had verbleven in het Verenigd Koninkrijk op grond van een studentenvisum, dringt de vaststelling zich op dat de verklaringen van verzoeker dat hij sinds 8 december 2010 17 maanden in Pakistan verbleef en vervolgens een reis van ongeveer 7 maanden ondernam naar België onmogelijk kunnen kloppen. Verzoeker diende immers reeds op 5 januari 2012 een asielaanvraag in België in. Het is ook opmerkelijk dat verzoeker, die eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet meer in het bezit te zijn van zijn paspoort, thans kopieën van enkele pagina's van zijn paspoort kan voorleggen. Hierover wordt geen duiding verschaft. De Raad stelt verder vast dat uit de voorgelegde kopieën – in zoverre aan kopieën bewijskracht kan worden toegekend – weliswaar een inreisstempel in Pakistan blijkt op datum van 8 december 2010, doch dat verzoeker tot 31 oktober 2011 over een geldig visum afgeleverd door de autoriteiten van het Verenigd

Koninkrijk beschikte met mogelijkheid tot meervoudige binnenkomsten en dat door slechts kopieën van enkele pagina's uit zijn paspoort voor te leggen verzoeker de Raad niet in de mogelijkheid stelt na te gaan of verzoeker niet op legale wijze terugreisde naar het Verenigd Koninkrijk en effectief gedurende een termijn van ten minste drie maanden het Schengengrondgebied heeft verlaten vooraleer hij naar België reisde.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verplichtingen van het Verenigd Koninkrijk gelet op artikel 16, derde lid van de verordening 343/2003/EG zijn komen te vervallen en dat in de bestreden beslissing ten onrechte het Verenigd Koninkrijk als de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag is aangeduid.

Verzoeker betoogt verder dat de termijn van 6 maanden waarbinnen de overdracht aan het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig de verordening 343/2003/EG moet gebeuren, reeds zou zijn verstreken.

Uit de stukken van het administratief dossier volgt dat verzoeker een asielaanvraag indiende op 5 januari 2012. Binnen de termijn van drie maanden bepaald in artikel 17, eerste lid van de verordening 343/2004/EG verzocht België de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk om de overname van verzoeker, met name op 29 maart 2012. Overeenkomstig artikel 18, eerste lid van de verordening 343/2003/EG reageert de lidstaat die om overname wordt verzocht binnen de twee maanden. Het zonder reactie laten verstrijken van deze termijn staat, gelet op artikel 18, zevende lid van de verordening, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. *In casu* beantwoordde het Verenigd Koninkrijk het verzoek binnen voormelde termijn van twee maanden, doch gingen zij niet onmiddellijk akkoord met de overname. Op 22 juni 2012 willigden de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk het overnameverzoek in. Verzoeker lijkt te verwijzen naar de termijn van zes maanden voorzien in artikel 19, derde lid van de verordening 343/2003/EG waarbinnen de betreffende vreemdeling vervolgens uiterlijk dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn geldt vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Indien deze termijn niet wordt gerespecteerd, bepaalt het vierde lid van voormelde bepaling dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag berust bij de lidstaat waar deze is ingediend. Het kan in huidig voorliggend geval evenwel niet ernstig worden betwist dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 10 juli 2012, voormelde termijn van zes maanden nog niet was verstreken. De Raad wijst er hierbij op dat hij zich, wat de wettigheid van de bestreden beslissing betreft, dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Het gegeven dat voormelde termijn verstrijkt na het nemen van de bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag alsnog bij de Belgische autoriteiten berust, doch dit gegeven doet op zich geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing, nu deze dient te worden beoordeeld op grond van de situatie zoals deze zich voordeed op het ogenblik van het nemen van deze beslissing.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing artikelen 16, 17, 18 of 19 van de verordening 343/2003/EG heeft geschonden.

3.2.2. Artikel 3, eerste lid van de verordening 343/2003/EG voorziet dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld, met name de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III van de verordening genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Artikel 3, tweede lid van de verordening 343/2003/EG luidt verder als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnatie is gericht, daarvan in kennis.”

De Raad wijst erop dat voormelde bepaling op zich geen enkele verplichting inhoudt voor verweerder. Verweerder dient van deze discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt echter wel gebruik te maken indien er ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening 343/2003/EG bepaalde bevoegdheidsregels aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. Met de uiteenzetting van zijn middel toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 3, tweede lid van de verordening

343/2003/EG. Verzoeker betoogt weliswaar dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, doch hij blijft in gebreke om toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou miskennen. Door louter te verwijzen naar de discretionaire beoordelingsbevoegdheid die voortvloeit uit artikel 3, tweede lid van de verordening 343/2003/EG kan op geen enkele wijze enige schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

3.2.3. Verzoeker lijkt verder ook een schending aan te voeren van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat de bestreden beslissing niet afdoende in feite zou zijn gemotiveerd. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd op welke juridische grond en op basis van welke feitelijke gegevens verweerder tot het besluit is gekomen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Specifiek wat de motivering in feite betreft, wordt gewezen op het feit dat verzoeker beschikte over een paspoort voorzien van een studentenvisum afgeleverd door het Verenigd Koninkrijk geldig van 7 september 2010 tot 31 oktober 2011 en gesteld dat verzoeker weliswaar verklaarde dat hij in december 2010 definitief terugkeerde naar Pakistan doch hiervan geen enkel bewijs kon voorleggen en niet kon melden waar zijn origineel paspoort was. Tevens wordt op gemotiveerde wijze aangegeven waarom er geen concrete basis is om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen op grond van de artikelen 3, tweede lid of 15 van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker kan dan ook evenmin worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat verweerder niet zou hebben overwogen toepassing te maken van artikel 3, tweede lid van de verordening 343/2003/EG. Verzoeker toont verder niet aan dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde door hem voorafgaand aan het nemen van deze beslissing aangebrachte redenen die zich kunnen verzetten tegen een overdracht aan het Verenigd Koninkrijk.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS